

denne Paragraf, skulde indsættes en Bestemmelse om Skipperens Forpligtelse til at tage Lods, jfr. D. L. s 4—3—23; man har imidlertid ikke fundet Anledning dertil. Hvor det er lovbefalet at tage Lods, følger det af Lovforslagets § 33, at Skipperen skal rette sig herefter. Ligeledes maa han naturligvis holde sig de Forrifter efterrettelig, som i den Henseende maatte være givne ham af Nederiet. Men bortset fra disse Tilfælde ses det ikke rettere, end at Reglen maatte komme til at gaa ud paa, at Skipperen bør tage Lods i de Farvande, hvor Forsigtighed kræver det; en saadan Regel behøver imidlertid ikke at udtales, efter som den omfattes af den Skipperen i Almindelighed paahvilende Forpligtelse til at vise den Paapasjenhed, Omhyggelighed og Forsigtighed, som sømmer sig for en god og ordentlig Skibsfører. I Virkeligheden maa det dog i det enkelte Tilfælde overlades til Skipperen selv, paa sit Ansvar, at afgøre, om det er nødvendigt eller dog rigtigst eller forsigtigst at tage Lods i et Farvand, hvor Lods kan faas — naar han ikke er nødt dertil, undlader han at gøre det, af Uigegyldighed eller fordi han maaske overvurderer sit eget Mandskab til det paagældende Farvand, vil han komme til at bære Ansvar derfor, selv om der ikke i Lovens noget udtrykkeligt om Forpligtelsen til at tage Lods „naar Forsigtighed tilraader det“.

Ligesom Skipperen har at paase, at Skibet ved dets Afreise er sødygtigt, saaledes paaligger det ham under hele Rejsen at have sin Opmærksomhed henvendt paa, om dette er Tilfældet, og at træffe de fornødne Foranstaltninger for bestandig at holde Skibet i sødygtig Stand. Idet § 32 giver den almindelige Regel i denne Henseende, tilføjer den særligt, som en Anvendelse deraf, at hvis Skibet grundstøder eller hvis der ellers indtræffer nogen Begivenhed, hvoraf Skade kan antages at være opstaaet, skal Undersøgelse foranstattes saasnart ste kan. Det fremgaa af denne Affattelse, at Forudsætningen for Forpligtelsen til at foranstalte en særlig Undersøgelse er, at Skibet har grundstødt eller maa befrygtes ellers at have lidt en Skade, som gør en saadan Undersøgelse tilraadelig; Meningen er altsaa ikke at foreskrive en saadan i ethvert Tilfælde, hvor Skibet har rørt ved eller straket Vunden eller rodet i Mudderet, hvilket finder Sted ved Indløbet til flere Havne. Naar fremdeles en Undersøgelse kan anstilles af Skibets Mandskab, forinden Skibet kommer til en Havn, hvor formelig Besigtigelse kan finde Sted, og hin Undersøgelse bestemt viser, at Skibet ikke har lidt

den befrygtede Skade, kan den omtalte formelige Besigtigelse ikke anses fornøden.

Bestemmelse i lignende Retning som den i § 33, hvorved det paalægges Skipperen i Forvejen at gøre sig bekendt med de Skibsfarten vedrørende Paabud og Forrifter — derunder bl. a. særligt Toldreglementer —, som ere at iagttage paa de Steder, som anløbes, findes i tyske Sølov Art. 482 og norsk Søfartslow § 14. I den ældre svenske Sølovs § 45 paalægges det Skipperen i Krigstilfælde under visse Betingelser at søge til nærmeste svenske eller neutrale Havn for at indhente Nederiets eller en svensk Konsuls Ordre; en saadan Bestemmelse, der i flere Tilfælde vilde paalægge Skipperen unødige Vaand — t. Eks. hvis Skibet er ladet med en krigsførende Magts Varer men bestemt til og i Nærheden af en af sammes Havne — har man ikke, ej heller fra svensk Side, fundet det rigtigst at optage. Man har troet at burde indskrænke sig til den almindelige Forfrist, at Skipperen i Tilfælde af Krig eller Blokade bør skaffe sig Underretning, paa den for ham bekvemste men naturligvis paalidelige Maade, om hvad der til Skibs og Ladnings Sikkerhed er at iagttage.

§ 34 indeholder, forsaavidt den gør det til Pligt for Skipperen at medtage danske Søfolk, hvis Hjemsendelse det paaligger Konsulen at besørge, ikke noget nyt; jfr. Fdg. om danske Konsuler af 4. August 1824 § 5. Ved Tilføjningen „i saadant Antal og mod saadan Betaling, som af Kongen fastsættes“, er der værnet imod, at denne Forpligtelse bliver for byrdefuld, medens det ikke vel lader sig gøre, i selve Loven at give de nærmere, efter de forskellige Skibes Art og Størrelse m. v. afpassede Regler for, hvor mange Søfolk det skal kunne paalægges en Skipper at hjemføre, og for Betalingens Størrelse. Indholdet af Paragrafens sidste Stykke, at saaledes hjemsendte Søfolk i Henseende til Skif og Orden om Bord ere undergivne samme Regler som Mandskabet, og at de i Nødtilfælde ere pligtige efter Evne at yde Bistand ved Skibsarbejdet, turde ikke trænge til videre Forklaring. — I den nugeældende Lovgivning findes der, foruden Reglen i Fdg. 1824 § 5, Bestemmelser i Bl. af 22. Januar 1828 og Plan af 1. Juli 1799 § 141, hvorved det paalægges danske Skipperer henholdsvis efter Politimesterens Opfordring at medføre Personer, der skulle overføres fra et Sted til et andet, og efter Fattigdirektionens Anmodning at bortføre udenbys Fattige fra Kjøbenhavn. Tilsvarende Bestemmelser findes ikke i den norske Søfartslow § 34 eller i den ældre svenske Sølovs § 60, og man har saameget